

РЕШЕНИЕ

№ 250

гр. Разград , 27.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РАЗГРАД в публично заседание на дванадесети май, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: НЕЛИ ГЕНЧЕВА

при участието на секретаря ПЕНКА В. ТОЦЕВА
като разгледа докладваното от НЕЛИ ГЕНЧЕВА Гражданско дело №
20213330100004 по описа за 2021 година

Предявени са искове с правна квалификация по чл.220, ал.1, чл.224, ал.1, чл.226, ал.2 и чл.226, ал.1 т.1 и т.2 от КТ.

Депозирана е искова молба от Ц. Г. М., с която са предявени обективно съединени искове срещу Капански ансамбъл Разград за заплащане на сумите: 1275 лв. обезщетение за неспазен срок на предизвестieto от 2 месеца и 15 дни, ведно със законната лихва от 28.11.2020 г. до окончателното изплащане; 1020 лв. обезщетение за неползван платен годишен отпуск за 2019 и 2020 г. по 42 календарни дни, ведно със законната лихва от 28.11.2020 г. до окончателното изплащане; 510 лв. обезщетение за незаконно задържане на трудовата книжка за периода 28.11.2020 г. – 23.12.2020 г. , ведно със законната лихва от датата на предявяване на исковата молба; 1 530 лв. обезщетение за пропуснати ползи от пропуснатото трудово възнаграждение за периода 08.09.2020 г. – 28.11.2020 г. ,ведно със законната лихва; 1530 лв. пропуснати ползи от изплащане на парично обезщетение за общо заболяване за периода 21.05.2020 г. – 07.09.2020 г. поради прекъсването на осигуряването, ведно със законната лихва; За установяване, че периода 18.05.2020 г. – 28.11.2020 г. следва да се счита за осигурителен и трудов стаж. Съответно обезщетенията за забава, които претендира са 12,04 лв. върху 1275 лв. за периода 28.11.2020 г. – 31.12.2020 г., 19,27 лв. за обезщетението за неползван платен годишен отпуск съответно за периода 28.11.2020 г. – 31.12.2020 г. 14,45 лв. върху сумата 1530 лв. за периода 28.11.2020 г. – 31.12.2020 г. и 14,45 лв. върху сумата 1530 лв. за периода 28.11.2020 г. – 31.12.2020 г.

В първото о.с.з. на 31.03.2021 г. ищцата е оттеглила иска си за заплащане на сумата 1 530 лв. обезщетение за пропуснати ползи от пропуснатото трудово възнаграждение за периода 08.09.2020 г. – 28.11.2020 г. ,ведно със законната лихва. Съответно във второто о.с.з. е

уточнила по години претенцията за неползван платен годишен отпуск, а именно 17 дни за 2019 г. – съответно претендирано обезщетение от 412,93 лв. и 22 дни за 2020 г. и претендирано обезщетение в размер на 534,38 лв. и 10,44 лв. обезщетение за забава за периода 28.11.2020 г. – 30.12.2020 г. По заявеното оттегляне на иска съдът не се е произнесъл с изрично определение, поради което следва да направи това в настоящото решение.

В исковата молба твърди, че е работила по трудово правоотношение за допълнителен труд като „танцов художествен ръководител“ с брутно месечно трудово възнаграждение от 510 лв. за срок до 08.10.2021 г., че това трудово правоотношение е било прекратено от ответната страна с 15-дневно предизвестие, че счита, че срокът за това предизвестие следва да бъде 3 месечен предвид срочния договор и този срок не е спазен, че през 2019 г. е ползвала отпускът за 2018 г. за 2019 и 2020 г. не е ползвала такъв, а е имала право на 42 дни отпуск годишно, че трудовата книжка не е била оформена и предадена на ищцата непосредствено след връчването на заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение, поради което не е могла да започне своевременно работа. Също така сочи, че от 15.05.2020 г. е било прекъснато осигуряването на ищцата, поради което е постановен отказ от НОИ за изплащане на парично обезщетение за общо заболяване.

Ответникът счита исковете за допустими, но неоснователни. Счита, че срокът за предизвестие е спазен предвид вида на сключения от ищцата трудов договор за допълнителен труд. По отношение на размера на отпуска, счита, че няма доказателства, че ищцата е полагала труд при ненормирано работно време, за да има право на допълнителен отпуск, а същата е ползвала през 2019 г. 20 работни дни платен годишен отпуск, а през 2020 г. – 21 р.дни, както и че назначените по чл.110 от КТ нямат право на допълнителен отпуск. По отношение на иска за заплащане на обезщетение за задържане на трудовата книжка, сочи, че допълнителният договор не увеличава признатия стаж и не се вписва в трудовата книжка. Счита, че не дължи заплащане на трудово възнаграждение или заместваща престация за времето, в което ищцата не е престираля своя труд. По същата причина счита, че това време не следва да се признава за трудов и осигурителен стаж. Претендира и за направените по делото разноски

След преценка на събраните по делото доказателства, Съдът установи следните фактически обстоятелства: Ищцата е работила по срочно трудово правоотношение като танцов художествен ръководител на Детски танцов ансамбъл Лудогорче по трудов договор №6/08.10.2018 г. за срок до 08.10.2021 г. за непълно работно време от 4 часа при основно месечно възнаграждение от 510 лв., като е посочено, че трудовото правоотношение е по чл.110 от КТ. В трудовия договор е посочено, че служителят има право на 20 работни дни основен платен годишен отпуск и 22 работни дни допълнителен отпуск. Трудовото правоотношение е прекратено с предизвестие от работодателя, приложено към трудовото досие, като основание за това е посочен чл.334, ал.1 от КТ. Предизвестиято е връчено чрез ЧСИ на 10.11.2020 г. Заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение за

допълнителен труд е връчена чрез ЧСИ /л.77 и сл./ на 07.12.2020 г. Според отразеното в заповедта, както и в справката за актуално състояние на трудовите договори /л.105/ процесното трудово правоотношение на ищцата е прекратено на 28.11.2020 г.

За времето от 21.05 до 07.09.2020 г. ищцата е била в отпуск по болест /л.72-76/. С решение на ЛКК /л.71/ е потвърден болничния лист на ищцата с №Е20198226572/л.71/.

С разпореждане от 13.07.2020 г. /л.64/, 28.07.2020 г./л.65/ и от 26.08.2020 г. /л.63 и л.67/, от 10.09.2020 г. /л.68 и л.69/ ТП на НОИ Разград отказва изплащането на парично обезщетение за общо заболяване на ищцата. По повод жалба на ищцата /л.60/ ТП на НОИ Разград са извършили проверка и са установили /л.61/, че към датата на настъпване на временна нетрудоспособност - 21.05.2020 г. ищцата не е била осигурена за този риск, тъй като не е положила труд по трудовото правоотношение. На това основание е отказано заплащане на обезщетение. Изрично е записано, че контролните органи не са констатирали нарушения на осигурителното законодателство.

По повод сигнал от ищцата, проверка е извършена и от Д“Инспекция по труда“ Разград. В няколко писма /л.91 и сл./ същите посочват, че противоепидемичните мерки са спазени, а останалите, сочени от ищцата нарушения не са в компетентността на този държавен орган.

Във връзка с установяването на обстоятелството дали ищцата се е явила на работа на 18, 19 и 20.5.2020 г. е представена таблица за отчитане явяването/неявяването на работа през м.май 2020 г. /л.139/, в която е записано, че на 18,19 и 20 май 2020 г., а именно 3 работни дни е била в самоотлъчка. Като самоотлъчка са отбелязани и дните от 08.09. до 30.09.2020 г./л.140/, всички дни на м.октомври 2020 г./л.141/, м.ноември /л.142/

Във фишовете за заплати през м.април 2020 г. ищцата е била 12 дни на работа и 9 дни платен годишен отпуск и ѝ е начислено трудово възнаграждение от 510 лв. /л.143/. За юни, юли, август във фишовете за заплати е отразено „болничен без заплащане“ /л.144, 145, 146/. За м.май /л.147/ са платени 9 дни, три дни са отразени като отсъствие от работа, а 6 дни като болничен без заплащане, за м. септември – 16 дни отсъствие от работа и 4 дни болничен без заплащане /л.147/, за м.октомври /л.148/ - 22 дни отсъствие от работа, за м.ноември – 20 дни отсъствие от работа /л.148/.

За целия период на съществуване на това трудово правоотношение ищцата е ползвала платен годишен отпуск на 14.06.2019 г. – 1 ден, 02.07.2019 г. – 26.07.2019 г. – 19 дни, 19.03.2020 г. – 16.04.2020 г. – 21 дни /видно от заповедите в трудовото досие/.

Според показанията на свид.Г., танцьор в Капанския ансамбъл, ищцата е присъствала при представянето на новия директор, като на това представяне е имало проблеми между новия ръководител и някои от танцьорите, но този свидетел признава, че не е запознат с работата на ищцата в детския състав. Според свид.И.И. той и ищцата всеки ден по време на пандемията са ходили в канцеларията на детския състав и са си вършели работата. Този

свидетел за последно е бил на работа на 18.05.2020 г., а след това излязъл в болнични и конкретно сочи, че до 11, 11,30 ч. на 18.05.2020 г. ищцата е била на работа. Свид.Щ. си спомня, че ищцата е била на протеста, организиран от танцьорите на 20.05.2020 г. Свид.И.Р. в показанията си съобщава, че като организатор към детския танцов ансамбъл Лудогорче е имал за задача да води присъствената книга от 18.05.2020 г. В рамките на работното време – от 9 до 12 часа и от 14 до 17 часа същият бил в сградата на Лудогорче. Според свид.И., касиер-счетоводител в ансамбъла, ищцата не е била на работа в периода 18-20.05., а след това излязла в отпуск по болест. След като изтекли последователните болнични, тя не се явила на работа, вкл. и след опитите на следващия директор да разговаря с нея за причините за това неявяване. Трудовите възнаграждения свидетелката начислявала въз основа на присъствените форми, като за дните, записани като самоотлъчка не е начислявано възнаграждение. През м.ноември тази свидетелка извършвала инвентаризация в сградата на детския танцов състав „Лудогорче“ и тогава ищцата не била на работа.

Към трудовото досие на ищцата са приложени докладна записка от 29.05.2020 г. от свид.И.Р. за това, че ищцата не се е явявала на работа на 18,19 и 20 май 2020 г., констативен протокол от 29.05.2020 г., в който е констатирано неявяването на ищцата на работа в тези три дена, заповед от 29.05.2020 г. на Директора на Капански ансамбъл Разград да не се начислява на ищцата трудово възнаграждение за дните на отсъствие. Последният болничен лист на ищцата е до 07.09.2020 г., а според писмени обяснения на свид.Р. ищцата не е била на работа от 08.09. до 30.09.2020 г. в ДТА Лудогорче. С нотариална покана, приложена към трудовото досие ответникът е поискал от ищцата обяснения за неявяването ѝ на работа. Констативен протокол е приложен и за отсъствия на ищцата през целия м.октомври, а писмени обяснения от свид.И.Р. – за отсъствие от 01.11. до 27.11.2020 г.

По делото е приложено уведомление от свид.Г. до Кмета на Община Разград за планиран протест на открито за времето от 09,00 часа на 20.05.2020 г. до 17 ч. всеки работен ден с искане за прекратяване на безпринципното назначаване на новия директор на Капански ансамбъл К. В. /л.94/. Такъв мирен граждански протест е разрешен /л.96/ само на 20.05.2020 г. за времето от 9,00 до 11,00 ч.

Във връзка с твърдението на ищцата, че тя и останалите служители не са били по работните си места поради липса на организация, осигуряваща гарантиране на противоепидемичните мерки, по делото са представени заповеди от 13.03.2020 г. /л.163/, 15.05.2020 г. /л.164/ и 26.05.2020 г. /л.166/ на министъра на здравеопазването, издадени във връзка с дейността на танцовите състави.

Въз основа на така установените фактически обстоятелства, Съдът направи следните правни изводи:

По иска за заплащане на обезщетението за неспазен срок на предизвестие, съдът намира, че считано от 08.10.2018 г. ищцата е работила едновременно по две трудови правоотношения с един и същ работодател - Капанския ансамбъл като процесното правоотношение е такова за

допълнителен труд. Съгласно разпоредбата на пар.1, т.12 от Допълнителните разпоредби на КТ основно трудово правоотношение е всяко трудово правоотношение, което независимо от основанията, на което е възникнало, е съществувало преди сключването на трудовия договор за допълнителен труд. В случая това второ правоотношение е трудовото правоотношение за длъжността танцов художествен ръководител на Детски танцов ансамбъл Лудогорче. Следователно процесното трудово правоотношение е такова за допълнителен труд по смисъла на чл.111 от КТ. Освен това волята на страните е била да сключат именно договор за допълнителен труд, - това е посочено в самия трудов договор.

Трудовият договор за допълнителен труд може да бъде прекратен, освен на основанията и по реда, предвиден в КТ за останалите трудови договори, и чрез предизвестие от 15 дни, както изрично е посочено в чл.334, ал.1 от КТ. Всяка от страните може да ползва това основание във всеки един момент, когато прецени, че интересите ѝ изискват това. Прекратяването в този случай се извършва чрез едностранно волеизявление, отправено в случая от работодателя към служителя. Изискването за писмена форма не е изрично предвидено, но същото следва от разпоредбата на чл.326, ал.1 от КТ. Не е необходимо страната, която отправя предизвестieto и съдържащото се в него волеизявление, да го мотивира, достатъчно е в него ясно и безусловно да бъде изразена в писмена форма волята за прекратяване на трудовото правоотношение след изтичането на 15-дневния срок.

В случая визираните по-горе предпоставки за законосъобразно извършване на уволнението са налице, тъй като съществуващото между страните трудово правоотношение е било за допълнителен труд и работодателят – ответник е отправил до ищеца 15-дневно писмено предизвестие по чл.334, връчено на 10.11.2020 г. Съответно на 27.11.2020 г. е издадена и заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение, като в последната е записано, че трудовото правоотношение се прекратява на 28.11.202 г., т.е. в деня, в който изтича 15-дневното предизвестие. С това трудовоправната връзка между страните е валидно прекратена с изтичането на предизвестие, поради което не се дължи обезщетение по чл.220, ал.1 от КТ, тъй като липсва една от задължителните предпоставки на фактическия състав за възникване на право, респ. на задължение за получаване, респ. плащане на това обезщетение – неспазен срок на предизвестieto.

По отношение на иска за заплащане на обезщетение по чл.224, ал.1 от КТ за неползван платен годишен отпуск, съдът намира, че разпоредбата на чл.156А от КТ дава възможност на страните по трудовото правоотношение да уговорят по-голям размер отпуск както за основания, така и за допълнителния отпуск. Липсва разпоредба, която да ограничава възможността за такова договаряне само в рамките на основното трудово правоотношение, а чл.115 изрично препраща по отношение на този вид трудов договор към чл.66, ал.1, където в т.5 е посочено, че при сключването на трудовия договор страните уговорят размера на основния и на допълнителния платен годишен отпуск. Тъй като в процесния трудов договор изрично е записано правото на ищцата на 20 работни дни основен платен годишен отпуск и 22 работни дни допълнителен отпуск, съдът намира, че на същата се дължи обезщетение за

неползвания от нея платен годишен отпуск. Ползваният отпуск през 2019 и 2020 г. е общо 41 дни, като в заповедите, с които е разрешаван същия не е посочено за коя година се отнася. Съответно през 2019 г. ищцата според записаното в трудовия договор е имала право на 42 дни отпуск, а за 2020 г. – на 38 дни /тъй като същата е освободена преди края на календарната година/. Така са останали неползвани общо за двете години 39 дни отпуск. Същевременно ищцата е претендирала отделно 17 дни за 2019 г. и 22 дни за 2020 г., което като сбор отново е 39 дни. При среднодневно трудово възнаграждение за м.април 2020 г. от 25,5 лв., то съответно обезщетението по чл.224 от КТ следва да бъде 433,50 лв. за 17 дни неползван платен годишен отпуск за 2019 г. и 561 лв. за 22 дни неползван платен годишен отпуск за 2020 г. Следователно предявените от ищцата искове за заплащане на сумата 412,93 лв. и 534,38 лв. като обезщетение по чл.224 от КТ са основателни и доказани.

По отношение на иска за заплащане на обезщетение в размер на 510 лв. за несвоевременно оформяне и забавено предаване на трудовата книжка, съдът взе предвид, че местоизпълнението на задължението на работодателя да предаде на работника надлежно оформената трудова книжка след прекратяване на трудовото правоотношение не е определено в закона и на практика не се урежда от трудовия договор. То е близко до задължението да се предаде определена вещ, поради което следва да се приеме, че според естеството му то е търсимо, т. е. в местонахождението на трудовата книжка при прекратяване на трудовия договор, когато за работодателя възниква задължението да я оформи надлежно и предаде на работника.

Съгласно [чл. 348, ал. 3 КТ](#) трудовата книжка се съхранява от работника. Той може да я остави за съхранение и у работодателя, какъвто е бил и настоящия случай. Когато трудовата книжка се съхранява от работодателя, работникът трябва да си я потърси и ако работодателят не му я предаде, той изпада в забава. В исковата молба не се твърди и по делото не са събрани доказателства след прекратяването на трудовия договор ищецът да се е явил при работодателя, за да иска трудовата си книжка, следователно не е налице фактическия състав на незаконно задържане на трудовата книжка след прекратяването на трудовото правоотношение, за да възникне право на обезщетение по чл.226, ал.2 от КТ, поради което този иск е неоснователен.

По отношение на иска за заплащане на сумата 1 530 лв. обезщетение за пропуснати ползи, изразяващи се в неполучаване на парично обезщетение за общо заболяване за периода 21.05.2020 г. – 07.09.2020 г., правната квалификация на същия е по чл.226 от КТ, тъй като ищцата твърди, че работодателят не е издал своевременно необходимите документи, свързани с осигуряването и че е вписал неверни факти в същите. Същевременно по делото бе установено, че ищцата не е била на работа, съответно на нея не ѝ е начислено трудово възнаграждение, а начисляването на такова е предпоставка за внасяне на осигурителни вноски. Същевременно не бе установено същата да е участвала в процедура, регламентирана от Закона за уреждане на колективните трудови спорове. Ето защо този иск се явява неоснователен и недоказан.

Предвид неизпълнението на основното задължение на ищцата по трудовото правоотношение – да полага труд, неоснователен е и искът за установяване съществуването на трудово правоотношение за времето 18.05.2020 г. – 28.11.2020 г.

От предявените искове за заплащане на обезщетение за забава за времето до предявяване на исковата молба основателен е този за забава на обезщетенията по чл.224 от КТ. Изчислени с електронен калкулатор сумите за забава са съответно 3,89 лв. и 5,04 лв. или общо 8,93 лв.

Останалите искове за заплащане на обезщетения за забава са неоснователни, тъй като се касае за акцесорни искове, чиято основателност е обусловена на първо място от основателността на главните искове, които са приети за неоснователни.

Частично основателни са и двете претенции за разноски по делото. Предвид предявяването на пет основни иска, от които основателен е само един, ищцата следва да заплати на ответника 4/5 от направените разноски, а ответникът на ищцата – 1/5 от съответно направените от нея разноски. Така ответникът дължи на ищцата 360 лв., а ищцата на ответника – 520 лв.

На основание чл.78, ал.6 от ГПК ответникът следва да заплати държавна такса за предявените искове в размера, посочен в чл.1 от Тарифа за държавните такси, събирани от съдилищата по ГПК.

Воден от гореизложеното, Съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Капански ансамбъл Разград, БУЛСТАТ *****, адрес гр.Разград, пл.“Независимост“, №2 ДА ЗАПЛАТИ на Ц. Г. М., ЕГН ***** от гр.Разград, ул***** сумите 412,95 лв. /четиристотин и дванадесет лева и деветдесет и три стотинки/ обезщетение за неползван платен годишен отпуск за 2019 г. и 534, 38 лв. /петстотин тридесет и четири лева и тридесет и осем стотинки/ обезщетение за неползван платен годишен отпуск за 2020 г., ведно със законната лихва от 31.12.2020 г. до окончателното изплащане на двете суми, сумите 8,93 лв. /осем лева и деветдесет и три стотинки/ и обезщетение за забава за периода 28.11.2020 г. – 31.12.2020 г. и сумата 360 лв. / триста и шестдесет лева/ разноски по делото и ОТХВЪРЛЯ ИСКА за заплащане на обезщетение за забава в останалата част до първоначално предявения размер от 10,44 лв. като НЕОСНОВАТЕЛЕН И НЕДОКАЗАН.

ОТХВЪРЛЯ исковите, предявени от Ц. Г. М., ЕГН ***** от гр.Разград, ул***** срещу Капански ансамбъл Разград, БУЛСТАТ *****, адрес гр.Разград, пл.“Независимост“, №2 за заплащане на сумите 1275,00 лв. обезщетение за неспазен срок на предизвестие при прекратяване на трудовото правоотношение, 510 лв. обезщетение за незаконно задържане на трудовата книжка, 1 530 лв. обезщетение за

пропуснати ползи, изразяващи се в неполучаване на парично обезщетение за общо заболяване за периода 21.05.2020 г. – 07.09.2020 г. и искът за установяване съществуването на трудово правоотношение за времето 18.05.2020 г. – 28.11.2020 г. , както и исковите за заплащане на обезщетение за забава съответно за сумите 12,04 лв. за периода 28.11.2020 г. – 31.12.2020 г. за първото обезщетение и 14,45 лв. за периода 28.11.2020 г. – 31.12.2020 г. за третото обезщетение като НЕОСНОВАТЕЛНИ И НЕДОКАЗАНИ.

ОСЪЖДА Ц. Г. М., ЕГН ***** от гр.Разград, ул***** ДА ЗАПЛАТИ на Капански ансамбъл Разград, БУЛСТАТ *****, адрес гр.Разград, пл.“Независимост“, №2 сумата 520 лв. /петстотин и двадесет лева/ разноски по делото.

ПРЕКРАТЯВА ПРОИЗВОДСТВОТО по исковите, предявени от Ц. Г. М., ЕГН ***** от гр.Разград, ул***** срещу Капански ансамбъл Разград, БУЛСТАТ *****, адрес гр.Разград, пл.“Независимост“, №2 за заплащане сумите 1 530 лв. обезщетение за пропуснати ползи от пропуснатото трудово възнаграждение за периода 08.09.2020 г. – 28.11.2020 г. и 14,45 лв. за периода 28.11.2020 г. – 31.12.2020 г.

ОСЪЖДА Капански ансамбъл Разград, БУЛСТАТ *****, адрес гр.Разград, пл.“Независимост“, №2 ДА ЗАПЛАТИ по сметка на Районен съд – Разград сумата 100 лв. /сто лева/ държавна такса за уважените искиове за заплащане на обезщетение по чл.224, ал.1 от КТ и на обезщетение за забава.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването на страните пред Окръжен съд - Разград.

Съдия при Районен съд – Разград: _____